

26-30 Ağustos Türk Mutfağının Zafer Bayramı

ve

Türkiye Aşçılar Bayramı Konulu 9 Eylül Bildirisi

Bu 9 sayfalık bildiri bu gün yayımlayacağımız ilgili özetinin tam metnidir. Bütünüyle bu yazı yukarıdaki başlıkla ilgili olarak doğrudan veya dolaylı tüm konuları bilimsel ve tarihsel bilgiler ışığında geniş kapsamlı bir şekilde çok yönlü olarak analizlerle de değerlendiren bir bildiridir. Bu bildiriye ek olarak yayımlanabilecek olan duyurular, kısa açıklamalar da Türk mutfağı diriliş hareketi öncülüğünde; Dünya Türk mutfağı akademisi ve Ayyıldız rehberinin de kendi alanlarında ortak bildirisini temsil eder.

Her zaman bahsettiğim gibi Ağustos ayının biz Türkler açısından önemi oldukça yüksektir. 26 Ağustos 1071, 26 Ağustos 1922 gibi yüksek önem arz eden tarihi zaferlerimiz olmasaydı; bu gün Türk milleti genel anlamda her yönüyle tüm kültürel değerlerimizde dâhil olmak üzere çok daha başka bir konumda bulunuyor olurdu.

26 Ağustos 1071'de Sultan Alparslan'ın Malazgirt'te kazandığı zafer bizlere Anadolu'nun kapılarını açmıştır. Sonrasında ise büyük mücadeleler vererek zaman içerisinde Anadolu İslamlaşmış ve Türkleşerek Türk yurdu olmuştur. Elbette bu kolay olmamıştır. Tarihin akışı içerisinde İslam'a karşı olarak gerçekleştirilen tüm haçlı seferlerine İslam'ın kılıcı olarak Anadolu'da Türkler tarafından karşı koyulmuştur. Bu dönemlerde Türkler Haçlı seferlerine karşı Anadolu'da önemli bir savunma yaparak batının haçlı ordularına karşı önemli başarılar kazanmış ve Anadolu üzerinden kara yoluyla kutsal şehir Kudüs'ün ele geçirilmesini büyük ölçüde geciktirerek İslam ve Türk değerleriyle beraber kutsal şehir Kudüs'ü Anadolu'dan savunmuştur.

Tarihimizdeki zaferlerin daimi bir şekilde kalıcı olabilmesi sadece savaşlar kazanarak temin edilmemiştir. Türklerin farklı coğrafyalarda kazandıkları tüm savaşlar henüz yabancı oldukları Anadolu topraklarına girmelerinin yolunu açmış olsa da, birçok farklı medeniyetlerin yaşadığı bu coğrafyalarda atalarımızın tutunabilmeleri ve bu toprakları yurt edinebilmeleri manevi anlamda da yaptıkları fetihlerle daimi olarak gerçekleşebilmiştir. Hiç şüphesiz ki askeri anlamda yapılan fetihlerin sonrasında İslam âlimlerimiz, aksakallı bilge düşünür üstatlarımız, kısacası Türk-İslam kültürü alanlarında önemli bir birikime sahip olan bilge ecdadımız; tüm bu askeri zaferleri kendi alanlarında perçinleyerek manevi anlamda da zaferler kazanmışlardır. Geçmiş ecdadımız işte tüm bu zaferlerin neticesinde birçok medeniyetin gelip geçtiği Anadolu topraklarında Türk-İslam medeniyetini asırlar boyu hâkim kılmaya muvaffak olabilmişlerdir.

Anadolu Selçuklularının kazık beli muharebesinde büyük bir bozguna uğrattığı haçlı ordusu için savaşan Frenklerin komutansız kalmaları sonrasında büyük bir felaket yaşayarak açlık, hastalık ve sefalet içerisinde sahipsiz kalmaları karşısında atalarımız haçlı ordusu için savaşanlara bile şefkat ile muamele etmiştir. İşte o dönemde, o sırada Frenkler açısından kendilerine uzanabilecek tek müttefikleri olan Bizans ise bu savaşın sonrasında kendi müttefiklerini sahipsiz bırakmıştır. Bizans Frenklere sahip çıkmayarak kendi müttefiklerine ihanet etmiştir. Haçlı ordusunun içine düştüğü bu

durumu gören Selçuklu devleti ordusu, Anadolu insanının köylüleri yani Türkler kendileriyle düşman olarak savaşmaya gelmiş olan Frenklere erzaklar, ekmekler ve yardımlar dağıtarak o dönemde de büyük bir insanlık ve merhamet örneği göstermişlerdir. Haçlı ittifakı ile Türkler üzerine Anadolu topraklarında taarruz etmiş olan Frenkler, içinde kaldıkları yenilgi sonrasında ve haçlı ittifakı içinde de kendi dindaş müttefikleri tarafından maruz bırakıldıkları ihanetin ardından, üzerlerine hücum etmek için geldikleri Türklerin merhamet ve şefkatiyle karşılaşmışlardır. İşte tüm bunların neticesinde Frenkler hiçbir baskı ve zorlamaya maruz bırakılmadan Müslüman olmuşlardır. Batı kaynaklarına göre savaş sırasında Müslümanlığı kabul eden Frenk askerlerinin sayısını 3 bin olarak belirtilmiştir. Ayrıca bizzat haçlı seferlerine katılmış olan Frenk bir yazar yaşadıklarını şöyle izah etmiştir: “Ey hıyanetten daha zalim olan merhamet, Türkler şefkat ve iyilikleriyle haçlıların dinlerini satın aldılar. Üstelik hiçbir zorlama ve baskıya maruz kalmadan”.

Rükneddin Mesut Han’ın haçlılar karşısında kazandığı zaferler İslam âleminde büyük yankı uyandırmıştır. İslam dünyası ilk kez Selçuklu devletiyle garp âlemine meydan okumuştur. Anadolu Selçuklu devleti ise batının elindeki tüm imkânlarıyla ve gücüyle seferber ettiği devasa güce sahip haçlı ordularını perişan ederek İslam dünyasını şahlandırmıştır. Bu tarihi zaferlerden sonra İslam dünyasının önderliğini Selçuklular üstlenmiştir. Bunun bir diğer anlamı ise artık tüm Dünya’da Türk demenin Müslüman demek olduğuydu. Abbasi halifesi Mesut hana hilat ve sancak göndererek İslam’ın sancaktarı olduğunu ilan etmiş oldu. Batı ise Anadolu’yu artık Bizans değil Türkiye olarak tanımlıyordu. Anadolu toprakları ilk kez bu dönemde Türkiye olarak anılmaya başlanmıştır.

Osmanlı Devletinin kuruluşuna kadar tüm zorluklara ve iç karışıklıklara rağmen elde edilen fetihler ve zaferler ilim alanında da, manevi anlamda da bir birini tamamlayacak şekilde kazanılmıştır.

Yüce Allah’ın ecdadımıza dolayısıyla bizlere nasip ettiği tüm bu zaferler neticesinde, Selçuklularda zaman içerisinde türlü iç karışıklıklarla ve iktidar savaşlarıyla zayıflayarak maalesef yıkılmıştır. Yeri geldiğinde her zaman sorgulamış olduğum bir konuyu burada da ifade etmek istiyorum. Biz Türkler şanlı tarihimizde sayısızca zaferler kazanmışız, 16 devlet kurmuşuz. Tüm bunlarla övünmemiz ve tüm bu değerlerimize sahip çıkarak gelecek nesillere anlatmamız elbette en doğal hakkımızdır. Ancak bunları yaparken de tarih sahnesinde kurulmuş olan ve belirli dönemlerden sonra da yıkılmış olan tüm bu devletlerin yıkılma nedenleri üzerine de düşünerek geleceğe bakmamız icap eder. Çünkü tüm bunların neden ve sonuç ilişkileri doğrudan veya dolaylı olarak birbirleriyle benzerlikler göstermektedir.

Hiç şüphesiz ki buraya kadar anlatmış olduğum tarihi bilgilerin öncesinde veya buradan sonrasında da yazılması icap edecek birçok önemli tarihi gelişme ve birçok Türk devleti vardır. Ancak takdir edersiniz ki bunların hepsini tek bir yazıya sığdırmak oldukça zordur.

Medeniyetlerin beşiği olarak nitelendirilen Anadolu topraklarından birçok farklı uygarlık ve krallık gelip geçmiştir. Anadolu bu manada tüm dünyanın tartışmasız kabul edeceği büyük bir kültür mozağı olarak göze çarpmaktadır. Anadolu tüm dünyada eşi ve benzeri olmayan oldukça zengin bir mirası barındırmaktadır.

Türkler, Osmanlı devleti ve sonrasında Osmanlı imparatorluğu ile asırlarca nice zaferler kazanarak Asya, Avrupa ve Afrika’da 3 kıtaya hüküm etmiş, Akdeniz ve Karadeniz’i Türk gölü haline getirerek cihan devleti kurmuştur. İşte tüm bu nedenlerden ötürü tarihimizde kurduğumuz 16 devlet ve imparatorlukların gelip geçtiği Dünya üzerindeki tüm coğrafyalarda mirasımızın izlerini görmek

mümkündür. Tamda bundan dolayı bizler binlerce yıldan beri birçok farklı kültür medeniyetinin Türk-İslam kültürü ile bir ve diri olarak bütünleşmesiyle halen yaşamakta olan eşsiz bir mirasın tüm dünyadaki gerçek sahipleri ve temsilcileriyiz. Tüm bu değerlerimizle beraber taşıdığımız tüm sorumlulukların farkında olarak yüksek gayret ile çalışmak bu gün olduğu gibi istikbalde de bizden sonra gelecek olan nesillerimizin üzerlerine düşen en önemli görevlerinden birisidir. Hatta en önemlisidir.

Türk milletinin 1.Dünya savaşı sırasında ve sonrasında yaşadığı ateş ile imtihanını kazanabilmiş olmasının doğrudan ve dolaylı olarak ne gibi anlamlar taşıdığını tarihimizi iyi bilenler çok daha iyi anlayarak analiz edebileceklerdir. Hatta bu analizleri Londra'daki İngiliz Müzesini (British Museum) ziyaret etmiş olarak yapmaları çok isabetli olacaktır. Orayı gezenlerinde bileceği üzere bu müzede neredeyse dünyanın her yerinden tarihi eserler yer almaktadır. Burada kızıl derililerin kıyafetlerinden tutunda Çine hatta Japonya'ya kadar Dünya'daki birçok eski medeniyetin günlük yaşamlarında bile kullandıkları çeşitli alanlarda oldukça farklı nesnelere bulunmaktadır. Hatta Osmanlı zamanından ecdadımıza ait mezar taşlarına kadar dahi bir takım tarihi eserlere de burada rastlamak mümkündür. Osmanlı el yapımı çiniler, bazı tarihi halıların yanı sıra Anadolu coğrafyasında yaşamış olan medeniyetlere ait bir takım tarihi eserler burada göze çarpar. Bunların arasında oldukça ağır olduğu anlaşılan yine ege bölgesi civarında yaşamış olan medeniyetlere ait olan bir Arslan heykeli de yer almaktadır. Mısırdan ve hatta dünyanın dört bir tarafından Londra'ya getirilen yüzlerce kilo ağırlığındaki tarihi eserler, mezarlar, mezar taşları, lahitler ve içinde yer alan insanların mumyalanmış cesetleri bile bu müzede sergilenmektedir.

Reşit taşı veya dünyada bilinen diğer adıyla Rosetta taşının ağırlığı 760 kg'dan daha fazla olduğu söylenmektedir. Öncesinde Fransızlar tarafından Mısırdaki bir kalenin yapımındaki kazılar sırasında rastlantı eseri bir asker tarafından bulunmuş olan bu taş; Mısırdaki Fransızlar tarafından kurulan bir enstitüye gönderilmiştir. Sonrasında ise İngilizler tarafından ele geçirilerek bu gün Londra'da İngiliz müzesinde sergilenmektedir. Taşın orijinali kapalı olarak cam bir muhafazanın içerisinde sergilenmektedir. Ziyaretçilere açık olarak teşhir edilmekte olan taşın yan tarafına ise şu ifade kazılarak yazılmıştır: "CAPTURED IN EGYPT BY THE BRITISH ARMY 1801" Tercümesi: "İNGİLİZ ORDUSU TARAFINDAN 1801 YILINDA MISIRDA ELE GEÇİRİLDİ". Benim kişisel fikrime göre soracak olursam aklıma şu şekilde bazı sorular geliyor; yüzlerce kilo ağırlığındaki bu tarihi eserleri dünyanın dört bir tarafından yağmalayarak Londra'da sergileyenler eğer fırsatını bulabilmiş olsalardı ve 1.Dünya savaşı sırasında ülkemizi işgale geldikleri zaman kalıcı olabilmiş olsalardı; neler yaparlardı, daha başkaca neleri buralara götürürlerdi?

Kutsal bildiğimiz tüm önemli değerlerimize ve kültürümüze ait olan daha ne gibi önemli eserlerimizi buralarda sergileyebilme ihtimalleri vardı? Hiç şüphesiz ki bu dönemde İstanbul'da bulunan kutsal emanetlerle ilgili olarak ecdadımız elinden gelen tedbirleri alarak bazı şeylerin önüne mümkün olduğunca geçmiştir. Sonrasında kazanılan zaferler ile daha olası benzer birçok badireden bu anlamda da değerlerimizi kurtararak koruyabilmişiz.

Burada düşünülmesi gereken bir konuda asırlarca cihan devleti olarak birçok farklı coğrafyalarda hüküm sürmüş olan ecdadımızın sömürgeci bir anlayışıyla asla yağmaya girişmemiş olduğu gerçeğidir.

Yavuz Sultan Selim, 1517'de Mısır'ı fetih etmesiyle beraber bizimde oldukça yüksek saygı duyduğumuz değerlerimiz olan kutsal emanetlerimiz İstanbul'a getirmiştir.

Peygamberimiz Hz. Muhammed (S.A.V.)’den kalmış olan İslam’ın ve biz Müslümanların tüm kutsal emanetlerinin o günlerde İstanbul’a getirilmiş olması tarihi incelediğimizde oldukça önem arz etmektedir. İşte bu emanetlere sahip çıkmış olarak İstanbul’a getirmiş olmamız; 1801 yılında yüzlerce kilo ağırlığındaki Reşit taşına “İngiliz ordusu tarafından ele geçirilmiştir” yazısını yazarak, mezarları ve içindekileri bile buldukları yerlerde rahat bırakmadan yağmalayan sömürgeci zihniyetlerden de kutsal bildiklerimizi Allah’ın izniyle korumamıza vesile olmuştur.

Mısırdaki 400 yılın üzerinde asırlarca hüküm sürmüş olan Osmanlı devletinin tüm hüküm sürdüğü coğrafyalardan ana vatanına getirdiği değerlerimiz sadece korumakla mükellef olduğu ve kutsal bildiğimiz değerlerdir. Bu coğrafyalarda ecdadımız uzun yıllar kalıcı olabilmişse buraları başkaları gibi sömürmek yerine ihya ederek adaletle yönettiği içindir. Elbette bu konularda birçok örnekler verilebilir. Sömürgeci anlayışlarla bu konuyu kıyasladığımızda Fransa’nın Cezayir’de yaptıklarına bakmak dahi yeterli olacaktır. Fransızların Cezayir’de kaldığı 100 yıldan fazla bir döneme karşılık Osmanlı devletinin kaldığı 300 yıldan fazla olan bir dönemde burada yaşanmış gelişmeleri kıyasladığımızda bu gün Cezayir’lilerin ana dili gibi Fransızca konuşmalarına neden olmuş olan baskı ve zulümler karşımıza çıkar. Keza yine İngilizlerin Pakistan’da ve Hindistan’da yaptıkları tarihi kaynaklarca da malumdur.

Bazı yabancı tarih profesörlerinin ortaya atmış oldukları tezlerden birisi de şudur: “Eğer Osmanlı İmparatorluğu baskıcı ve sömürgeci bir politika ile asırlardır yönettiği coğrafyalarda hüküm sürmüş olsaydı belki bu gün Dünya’da en fazla konuşulan dil Osmanlı-Türkçesi olurdu.” Elbette bu sadece yabancı bazı tarihçilerin ve düşünürlerin ortaya atmış oldukları bir öngörüdür. Bu tez veya öngörünün olabildiği olma ihtimali bile asla olmamıştır. Zaten İslam medeniyetinde de, Türklerin töresinde de bahsi edilen tarzda bir anlayış tarihin hiçbir döneminde asla olmamıştır. Aksine Müslümanlar ve Türkler gittikleri tüm coğrafyalarda hüküm sürdükleri memleketlerde farklı birçok kültür arasında barış ve huzuru tesis etmişlerdir. Hatta gayrimüslimlerin bile tüm haklarını güvence altına almışlar, her zaman için farklılıklara saygılı davranarak onları korumuşlardır. Dünyanın neresinde olursa olsun bu merhametli ve insanlık örneği taşıyan tutumları her dönemde devam etmiştir. Tarih bunu her dönemde yazmıştır. Tıpkı Avrupa’da Yahudilere zulüm ve soykırım yapıldığında kimsenin sahip çıkmadığı bu insanlara Türklerin sahip çıkmış olduğunu da yazdığı gibi.

Türk milletinin binlerce yıldır acısıyla sevinciyle ve zorluklar ile yoğurduğu tüm kutsal kadim kültürel değerleri tarih boyunca önemli sınavlardan geçmiştir. Bunun en yakın ve en önemlilerinden birisi hiç şüphesiz ki 1.dünya savaşı sonrasında kurtuluş savaşı esnasında yaşanmış olan badirelerdir. Bu dönemde Anadolu insanının ve Türk milletinin içinde bulunduğu zorlu şartlar tarihi kaynaklardan da malumumuzdur. Ayağına giyecek doğru düzgün bir çarığı dahi bulamayan Türk milletinin ordusu dağıtılmış bir durumda türlü zorluklar içinde istiklal savaşını yapmıştır. Milli mücadelesini vermek için tüm zorlu ve imkânsız şartlarda kurulmaya çalışılan yeni orduyu tam teçhizat ile donatmak bir kenara, ordusunu ve insanını doğru düzgün bir şekilde besleyebilecek bir imkânı dahi bulmakta Türk milleti büyük sıkıntılar çekmiştir. İşte milletimiz bütün zorluklarla Allah’ın yardımıyla, iman gücüyle ve dirayetli komutanlarımız ile topyekûn seferberlik içinde birlik olarak başa çıkabilmiştir.

Bu gün tüm bu tarihi bilgilerle beraber analizlerimi, Türk mutfağı ve onun kadim Anadolu Türk kültürü açısından ele alacağım. Bu ele alışımın sonucunda oluşturduğum tüm fikirlerimi, ortaya koyacağım bütün tezlerimi destekleyici bir şekilde gerekli tarihi bilgiler ışığında varacağım analizlerle önemli

sonuçlara bağlayacağım. Şimdi aşağıda soracağım bazı soruları Türk mutfağı ve onun kadim kültürü açısından değerlendirerek eldeki bilimsel tarihi verilere dayalı analizlerimle beraber cevaplayacağım.

26 Ağustos 1071-26 Ağustos 1922 tarihleri ve daha niceleri, tarihimizde birbiriyle hem doğrudan hem de dolaylı olarak bir bütündür. Tüm bu zaferler asla birbirinden farklı olarak değerlendirilemez. İşte bununla beraber mutfak kültürümüz açısından şimdیه kadar hiç sorulmamış olan şu soruları da sormamız gerekir;

Türk tarihini bir bütün olarak da değerlendirdiğimizde yakın tarihimizdeki en önemli mücadele olan kurtuluş savaşının olumsuz bir şekilde sonuçlanma ihtimali ile karşı karşıya kalmış olsaydık Türk mutfağının bu günkü durumu nasıl olurdu?

Günümüzde dahi kendi mutfağımıza ait olan ürünleri kendilerine yontanlar eğer kurtuluş savaşında vatanımızdan temizlenerek denize dökülmemiş olsalardı Türk mutfağının tamamına el atabilirler miydi? Eğer kurtuluş savaşı sırasında tüm bu zorlu şartların üstesinden gelememiş olsaydık: Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün kurtuluş savaşı sırasında ortaya koymuş olduğu önemli dehası, dirayeti, azim ve kararlılığı olmasaydı ne oldu?

Eğer Türk milleti “ya istiklal ya ölüm” diyememiş olsaydı? Eğer atalarımız bu ateş ile imtihanını verememiş olsaydı ve Sevr anlaşmasını kabul etmiş olsalardı Türk mutfak kültürümüzün bu gün Dünya'daki konumu nasıl olurdu?

Türkiye'nin, Türk mutfağının ve Türk kültürünün Dünya çapında tanıtımında 1. derecede etken hiç şüphesiz ki Türk turizmidir. Öyle ki Türkiye'nin kıyı şeritlerindeki doğal güzellikleri hiçbir reklam yapmadan bile her yıl milyonlarca yabancı Turistin ilgisini çekmektedir. Bu ilgide söz konusu milyonlarca insanın etkileşime girme ihtimali olan başkaca insanlara hiçbir şekilde reklam yapmadan bile her yıl artan bir şekilde tanıtımımızı sağlar. Ülkemizde her anlamda memnun edilmiş olan her 1 turist gelecek yıllarda muhtemel arkadaşlarının da ülkemizi ziyaret etmesi demektir. Türk turizmi genel olarak en büyük gelirini kıyı şeritlerinden elde etmektedir. İç kesimlerde de turist sayıları her geçen yıla göre artıyor olsa da insanların tatilini geçirecek yer seçiminde hiç şüphesiz ki deniz, sahil ve kıyı kesimleri belirleyici rol oynamaktadır. Şu halde burada şu soruyu sormak gerekir. Eğer kurtuluş savaşı mücadelesinde başarılı olamamış olsaydık bu sahil kesimleri hangi emperyalist güçlerin elinde kalacaktı? Ve onların üzerimize kışkırtarak işgal ettirmeye yeltendirdikleri hangi ülkelerin ellerinde olma ihtimali ile karşı karşıya kalmış olacaktık? Milli mücadelede başarısız olma durumunda en iyimser senaryoda bile bunların ihtimal olarak cevapları hiç şüphesiz ki hepimizin malumudur. Eğer o senaryolar gerçekleşmiş olsaydı, o günlerde önümüze konulmuş olan Serv haritasında ana vatanımızı işgal eden ülkeler halen Anadolu'da hüküm sürüyor olsaydı bugün durum Türk mutfağı için nasıl olurdu?

Bu işgal edilmiş topraklarda yapılacak Türk yemekleri bu günlerde buralarda Turistlik amaçla ziyaretlerde bulunanlar açısından dünyaya o ülkelerin yemekleri olarak tanıtılması ihtimali doğabilirdi. Bana göre bu ihtimalde kaçınılmazdı. Bu duruma göre Ege ve civarında, batı Trakya ve İstanbul'un bir kesiminde tüm yerel yemeklerimiz ve ürünlerimiz Dünya'ya Yunanistan'a ait olarak tanıtılıyor olacaktı. Akdeniz bölgesi ve Egenin bir kısmında hazırlanmakta olan yöresel yemeklerimiz ve kendi kültürümüze ait olan birçok değer İtalyanların olarak her yıl hiçbir reklam yapmalarına bile gerek kalmaksızın Dünyaya İtalyan olarak tanıtılacaktı. Güneydoğu Anadolu bölgesi, Adana ve Hatay bölgesi Fransız işgali altında olacaktı. Türk mutfağının bir parçası olarak Dünya'ya tanıttığımız Hatay mutfağı

ve bu bölgelerde hazırlanan tüm yöresel lezzetlerimiz ile beraber herkesçe çok iyi tanınan kebablarımız Fransız mutfağının bir parçası olarak dünyaya tanıtılıyor olurdu. Belki tümüyle ürünlerimizi kendilerinin olarak sahiplenemezlerdi diyenler olabilir. Fransızlar ve kebabları kulağa hoş gelmiyor diyenler olabilir. Hadi canım Fransızlar kebabımı sahiplenecek diyerek Fransız hayranlığı çerçevesinden konuya bakanlarda olabilir. Ancak söz konusu coğrafyalarda Türklerin egemenliğinin son bulduğunu düşündüğümüzde tüm bunların abartı olmayacağı da kesin ve net olarak açıktır. Tüm söz konusu bu ülkeler bütünüyle dünya çapında reklam bile yapmadan bazı avantajlar elde etmiş olacaklardı. Bu coğrafyalarda buraları ziyaret eden turistler ile beraber o bölgelerde egemen olarak söz konusu bu ülkelerin bayrakları dalgalanıyor olacaktı. İlgili ülkeler elimizden çıkmış olan coğrafyalardaki egemen güçler olarak günümüz sosyal medyasını ve teknolojik imkânlarını da en iyi şekilde kullanmak suretiyle dünyaya ürünlerimizi ve yemeklerimizi kendilerine ait şekilde tanıtma imkânı ile tanıtılıyor olacaklardı. Türkler ise iç Anadolu'da belirli bir bölgede siyasi ve ekonomik olarak her anlamda köşeye sıkıştırılmış olacaktı. Hiçbir anlamda güçlü tepkiler veremeyeceklerdi. Hangi konuyla ilgili olursa olsun Türklerin verecekleri tepkiler cılız tepkiler olarak kalacak ve tüm dünyaca göz ardı edilecekti. Tüm bunları ve benzer tarzda olası ihtimalleri de göz önüne alırsak birçok gerçeğe yüzleşmemiz gerektiği sonucu ortaya çıkar. Tüm bunlarla beraber söz konusu ülkelerin akademik imkânları zorlayarak yapacakları olası çalışmaları, belirli konularda dünya çapında farklı amaçlarla oluşturabilecekleri olası uluslararası mutfak sanatları etkinliklerini de düşündüğümüzde işin Türk mutfağı açısından ciddiyetini ve olası senaryoyu çok daha iyi idrak ederek anlayabiliriz.

Serv haritasındaki bu senaryoya göre Erzincan'dan Trabzon'a Van'a kadar doğu Anadolu bölgesinde Ermeniler hâkim olacaktı. Hiç şüphesiz ki yukarıdaki olası senaryoda bahsettiğim tüm gerçekler ve daha da fazlası Ermeniler tarafından çok daha saldırgan bir şekilde yapılacaktı.

Türk mutfağının binlerce yıllık kendi öz değerleri olan birçok ürünümüzü bugünlerde bile uluslararası alanda sahiplenmeye çalıştığını da düşünürsek tüm bunları çok daha iyi anlarız. Ermenilerin ve Yunanlıların Dünya'da bu alanda yapmaya çalıştıkları malumdur. Şu halde ellerinde servi kabul ederek boyun eğmiş bir Türk milleti ve onun mutfak kültürü olmuş olsaydı; tüm bu verilerden ve analizlerden de yola çıkarak günümüzde genel anlamda Türk mutfağının ne gibi bir badireden kurtulmuş olduğu çok daha net olarak anlaşılır.

Gelecekte de Yunanlıların ve Ermenilerin günümüzdeki girişimleriyle ilgili yapmamız gerekenleri ve bu konuda oluşturduğum politikayı yani izlememiz gereken yol haritasını yıllar önceden de bazı yazılarımda ve makalelerimde de anlatmıştım. Tüm bu konularda Dünya'da lobcilik faaliyetleri ile başarı elde etmiş gibi görünenlerin tezleri; aslında bizim haklı argümanlarımızı bir tez ve politika şeklinde toparlayarak karşılık vermediğimizden kaynaklanmaktadır. Zaman zaman ülkemizde bile Yunan ve Ermeni tezlerini destekleyen tarzda yazılar, kitaplar yazanlarda mevcuttur. Hatta bunları birçok alanda farklı dillere Türk mutfağını temsil ediyor kisvesi altında bu lobilerin gücüyle de Dünya'ya tanıtma gayreti içindedirler. Kısacası kendi insanımızı bile kullanarak yapmaya çalıştıkları malumuzdur.

Hiç şüphesiz ki Türk mutfağı bu gün Dünya'da tam manada istediğimiz düzeyde temsil edilmiyor ve tanınmıyor. Bunda elbette en büyük suç bizim diyenler gibi sadece bu sözü söyleyip işin içinden çıkmak ve gazetelerde buna benzer ifadeler kullanarak demeçler vermek hiç kimseye bir fayda sağlamamaktadır.

Kendi içimizde olan bazılarının özenti anlayışları ile tutumları hatta buna dayalı eğitim vermeleri Türk mutfağına yıllardır büyük zararlar vermiştir. Yukarıda da söylediğim gibi kendi insanımızın dahi kendi mutfak kültürümüzün ürünlerini yöresel çalışmalar yaptıktan sonra Edirne'den Hakkâri'ye kadar Yunan veya başka milletlere ait olarak gösteriyor. Dünya'ya kendi ürünlerimizi kendi yöresel yemeklerimizin reçeteleriyle bu şekilde tanıtarak temsil edenleri açık olarak tüm kaynak ve ayrıntılarıyla bir makalemde de anlatmıştım. Bu kitabı alkışlayarak iç kamuoyunda kendi insanımıza da alkışlatanların kim ya da kimler olduğu da malumdur. İç piyasada satışa sunulmadan, hatta okumadan alkışlayanların medyanın ne dediğine bakmadan önce bu kitapları incelemeleri gereklidir. Kendi insanımızın bile onaylamayacağı içeriklerin yer aldığı kitaplar Türkçe hariç birçok dilde basılıyor ve Türkiye dışında satışa sunuluyor. İç kamuoyunda ise Dünya'da sanki Türk mutfağını temsil ediyormuş gibi başarılı olarak oluşturdukları bir algı üzerinden kendi insanımıza bu kitaplar ve yazarları alkışlatılıyor. Bunları alkışlatan sektördeki bazı medya platformlarının aslında bilerek ve isteyerek Türk mutfağına zarar veren büyük bir hatayı onayladıkları açık ve nettir.

İşte tüm bunlarla beraber kurtuluş savaşını kazanmış olmamız ve güçlü bir jeopolitik konumda kurulmuş olan güçlü Türkiye'nin Türk mutfağı, maruz bırakıldığı birçok kasıtlı yozlaşma faaliyetlerine rağmen bile Dünya'da önemli bir yere sahiptir. Bizlerin içindekilere rağmen bu konuda da bana göre en önemli etken Türkiye'nin toprak bütünlüğü, jeopolitik konumu ve Turizmidir. İlgili konularda herhangi bir şekilde akademik anlamda çalışmalar yapmamıza rağmen, hiç bir şekilde politika ve tezler geliştirmemiş olmamıza rağmen tüm bunlar Türk mutfağının önemli doğal avantajlarıdır. Kısacası Türk mutfak kültürüne hem içeride hem de dışarıda zarar vermek isteyenlerin tüm çabalarına rağmen; ülke mutfağımızın güçlü bir şekilde dimdik durabiliyor olması işte bu günkü toprak bütünlüğümüz ve güçlü jeopolitik konumumuz sebebiyledir.

İşte tüm bu açılardan Türk mutfağını değerlendirdiğimizde, tarihimizdeki tüm askeri ve manevi anlamda kazanılmış olan zaferler dolayısıyla Türk mutfağının zaferleridir. Binlerce yıllık tarihimizdeki zaferlerin tümü Türk mutfağı açısından da yüksek derecede doğrudan ve dolaylı olarak büyük önem arz etmektedir. Bu gün Türk mutfağı her konuda tüm yozlaştırma çabalarına rağmen temel esaslarını muhafaza edebilmemize ve gelecek nesillere aktarabilmemize halen olanak sağlıyorsa, bizler bunu burada bahsetmekte olduğum bütün bu önemli olgular ile tarihi gelişmeler neticesinde kazanmış bulunuyoruz. İşte bütün bunlar bu bildiride bahsetmekte olduğum önemli zaferlerin neticesindedir. Ancak bu zaferlerle kazanılmış olan tüm kazanımları, Türk mutfağı ile ilgili olarak akademik anlamda da bilimsel olarak bütün dünyada tescillememiz şarttır.

26 Ağustos 1071'de Sultan Alparslan ile kazandığımız zafer, ardından Anadolu insanını irşat ederek kalpleri fetih eden bütün Türk-İslam âlimlerinin elde ettiği zaferler sonrasında 1453'te o kutlu müjdeye nail olarak Fatih Sultan Mehmet Han'ın kazandığı zafer bir bütündür. Çanakkale'deki o zafer, o duruş; kısacası burada yer verebildiğim veya yer veremediğim tüm zaferlerin hepsi her anlamda bir bütünlük teşkil etmektedir. İşte bu bütünlük aynı zamanda Türk mutfağı açısından da geçerlidir ve oldukça büyük bir öneme sahiptir.

Bu zaferlerin ardından her şey bitti denildiği vakit, belki de hiç ümit kalmadı denilen bir anda, kaybedilen her şeyin ardından küllerinden doğarcasına Gazi Mustafa Kemal Atatürk önderliğinde yeniden doğan Türk milleti ve onun tarihe gömülerek silinmek istenmiş olan tüm önemli kutsal değerleri aynı zamanda her alandaki kültürel mirasımızdır. İşte tüm bunların neticesinde Anadolu insanının 26 Ağustos'ta başlattığı büyük taarruz sonrasında 30 Ağustos'ta elde ettiği o zafer hem

doğrudan hem de dolaylı olarak Türk mutfağının ve Türk aşçılarının da bir zafer bayramı niteliğini taşımaktadır. Ayrıca bu tarihler bizim için mutfak sanatları alanında başkaları tarafından ortaya atılarak Aşçılar bayramı olarak nitelendirilen birçok farklı tarihlerden de çok anlamlı ve önemli tarihlerdir. 26-30 Ağustos, birilerinin sadece söylemek için söylemiş olduğu içi boş olan tarihlerden de bu anlamda çok daha anlamlı ve önemli tarihlerdir. Bu tarihlerin aşçılarımız açısından da değeri önemli derecede yüksektir. İşte bu yüzden tüm bunların ışığında yukarıda bahsettiğim doğrudan ve dolaylı etkileriyle bütün bu zaferlerimiz ele alındığında, tüm bunların Türk mutfağı için büyük bir anlam ifade ettiği gerçeği ile tartışmasız bir şekilde karşılaşırız. Bu önemli anlamların ve değerli zaferlerin sonucunda ise 26-30 Ağustos tarihlerinin hem Türkiye’de hem de tüm Dünya’da Türk mutfağının Zaferi ve Aşçılar Bayramı olarak ilan edilmesinin doğru olduğu kanaatini yukarıdaki ve aşağıdaki tüm argümanlarımla beraber oldukça kuvvetli bir şekilde savunmaktayım.

Ayrıca 11 yıl öncede 26-30 Ağustos 2009 tarihlerinde de Türkiye’de aşçılık ve mutfak sanatları alanında oldukça iyi tanınan hatta bu günlerde Türkiye kamuoyu nezdinde de tanınmaya başlamış bazı gerçek ve tüzel kişiliklerce şahsıma yapılmış olan “aşçılık camiasından ve piyasadan silinir gidersin” tehditlerine karşı kazanılmış bir zafere de değinmekte fayda görüyorum.

Rahmetli babam Zeki Gülyiyen’in görevi başında şehit düşmesinden sonra onun acı kaybını fırsat bilenlerce şahsıma yapılan tüm ilgili tehditleri de göz önüne aldığımında bu gün bu zihniyete karşı elde etmiş olduğumuz kazanımlar bir zafer niteliği taşımaktadır. İşte o tehditlerin sonrasında ise telefonlarda şahsıma söylenmiş olan “bir Zeki Gülyiyen daha istemiyoruz.” gibi rahmetli babamın acı kaybindan yararlanarak fırsattan istifade ederek kullanılmış tüm yakışıksız ifadeleri de bu günlerde göz önüne aldığımında ulaştığımız neticeler de tam olarak aşağıdaki gibidir.

Yaklaşık 11 yıl sonra bu tehditlerin yıl dönümlerinde rabbim ALLAH’ın bizlere nasip ettiği tüm bu zaferler bütün bu tüzel ve gerçek kişilerin köhne ve yobaz zihniyetlerine karşı olarak da kazanılmış bir zaferdir. Ayrıca benim nezdinde bu zafer böylesi köhne bir zihniyetin mağduru olmuş tüm aşçılarımızın ve şeflerimizin de bir zaferi niteliği taşımaktadır. Bu anlamda 26-30 Ağustos bunların mağduru olmuş olanların da zafer bayramıdır.

Bu güne kadar Türk mutfağı için her zaman “Biz” diyen ve faydalı olması muhtemel olan birçok kişi mağdur edilmiştir. Bu durumlara maruz kalanlarsa maalesef gerekli şekilde seslerini duyuramamışlardır. Seslerini duyurmak isteseler de maalesef başarılı olamamışlardır. Tüm bunların nedenleri şahsıma yapılmış olan tüm bu tehditlerdeki mesajları okuduğumuzda da anlaşılmaktadır. Kendilerini ele vererek açıkça yazdıkları ilgili mesajlardan da anlaşılacağı üzere, bu kişilerin ne derecede bu konularda sanki bir şebeke gibi çalışmakta olduğunu da ortaya sermektedir.

İlgili tüzel ve gerçek kişilerce mağdur edilmiş olanlar sadece Türk mutfağına katkı sağlamak istedikleri fikirlerinden ötürü bir şekilde engellenmişler, tehditlerin sahiplerinin deyimleriyle piyasadan silinmişlerdir. Duyurmak istedikleri sesleri kısarak değersizleştirilmeleri için her türlü oyun oynanmıştır. Ekmeklerinden ve işlerinden bile edilmişlerdir. İşte bu gün ortaya koyduğumuz tüm kazanımlarımız ve tüm zaferlerimiz ülke mutfağına yıllarca böylesi hakaretleri reva görenlerin mağdur ettiği herkesin kazanımı ve zaferidir. En önemlisi ise Türk mutfağının geleceği ve istikbali için önemli bir zaferdir. Çünkü artık birçok şey zaman ile açık bir şekilde konuşulmaya başlamıştır. Sektördeki karanlıklar aydınlığa kavuşmaya, zaman ile birçok gerçek ortaya çıkmaya başlamıştır. Türk mutfağı için sadece Türkiye’de değil özgürce her alanda fikirler söylenmeye ve tüm dünya genelinde kapsayıcı çalışılmaların yapılabilmesinin önü açılmıştır.

İşte böylesi tehditlere karşı her alanda kazandığımız zaferler neticesinde özetleyecek olursam; bu gün bizler, Allah'ın izniyle zamanında tehdit edildiğimiz tüm konuları açıkça ve özgür bir şekilde ifade edebilmeye hak kazanmış bulunuyoruz. İşte yukarıda ifade ettiğim bütün bu konuların bir neticesi olarak tüm bunların bizi getirdiği kaçınılmaz sonuç şudur:

26-30 Ağustos tarihlerinin hem burada bahsettiğim tüm bu özel ve değerli anlamları barındırmasından ötürü, hem de kendimize ait olan önemli değerleri sembolize etmesi sebebiyle Türkiye'de ve tüm Dünya'da Türkiye Aşçıları ve Zafer Bayramı olarak ilan edilmesini uygun görüyoruz.

Bütün bunları bu yazının içerisindeki verilerden ve analizlerden de herkes çok rahatlıkla anlayabilir. Ayrıca her yıl değişmekte olan Aşçılar bayramı olarak algılanması sağlanan Mengen Aşçılar festivali tarihleri her anlamda uzun yıllardır tutarsızlık göstermektedir. Benzer tarzlarda farklı şehirlerde keyfi tarihlerde oluşturulan bir takım festivallerde aşçıları bayramı (aşçıları festivali) algısıyla da ortaya çıkartılmaktadır. Tüm bunların tarihlerinin neye göre belirlendiklerini göz önüne aldığımızda ulaştığımız veya ulaşacağımız sonuç kesinlikle içi doldurulamayan bazı keyfi sonuçlar olarak ortaya çıkmaktadır. Oysaki yukarıda anlatmış olduğum nedenler ve savunduğumuz tüm değerlerin içini güçlü bir şekilde doldurduğumuz 26-30 Ağustos tarihleri Türkiye Aşçıları bayramı ve Türk mutfağının zafer bayramı olarak en ideal tarihlerdir. Her şeyden önce kendi değer yargılarımıza ve kültürümüze en uygun olan tarihler Türk mutfağı ve Türk aşçıları içinde bu tarihlerdir. İşte tüm bunların neticesinde bize düşen gereği gibi davranarak bu tarihleri bundan böyle aynı zamanda Türkiye Aşçıları bayramı ve Türk mutfağının zafer bayramı olarak adlandırmaktır. Şu halde Türkiye'de ve Dünya'da 26 ile 30 Ağustos tarihlerini bundan böyle de her yıl gerek sosyal medya üzerinden, gerekse zaman ile her alanda kendisine yakışır şekilde Türkiye Aşçıları Bayramı ve Türk Mutfağının Zafer Bayramı olarak kutlayacağımızı ilan ediyoruz. Bu bildiri ile bu konudaki güçlü irademizi tüm Dünya'ya duyurmaktan atalarım ve ecdadımız adına da büyük bir mutluluk duyuyorum.

Allah utandırmasın, Rabbim hayırlara vesile kılsın.

Saygılarımla

Tolgahan Gülyiyan

Türk Mutfağı Diriliş Hareketi Lideri

**AYYILDIZ
GÜDE**

9 SAYFALIK 9 EYLÜL 2020 BİLDİRİSİ